

Chương 245: Mèo Con Nhút Nhát

(Số từ: 3302)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:29 PM 15/05/2023

Cuối cùng, Shanapell đã tài trợ cho tôi giống như Hiệp hội thương gia đã làm, và họ nói rằng họ sẽ đưa cho tôi một số tiền thích hợp sau một cuộc họp nội bộ.

Điều đó có nghĩa là một nghìn tỷ won, số tiền được sử dụng để khiến Olivia Lanze cam kết tham gia cùng họ, là số tiền đã được thỏa thuận từ trước.

Trong trường hợp đó, vì đó là số tiền họ muốn dùng để bắt Olivia, tôi chắc chắn sẽ không nhận được nhiều như vậy.

Olivia cũng bày tỏ lòng biết ơn vì cô ấy đã rất xúc động trước quyết định tài trợ cho tôi của Shanapell.

Saviolin Tana dường như khá hài lòng với thái độ của Olivia.

Đối với cô ấy, dường như việc tài trợ cho tôi để gây ảnh hưởng đến Olivia là một quyết định đúng đắn.

Tôi đã nhận được sự tài trợ từ hai trong số các tổ chức lớn.

—Thương hội và Shanapell.

Riêng điều đó thôi đã khiến bầu không khí xung quanh chúng tôi hơi lạ.

“E hèm. Ehem, cậu nói tên của mình là Reinhardt?”

“À, vâng.”

“Tôi muốn nói thêm một chút về khoản tài trợ mà cậu vừa đề cập...”

.

.

“Cậu Reinhardt, tôi có thể nói chuyện với cậu một lúc được không?”

.

.

“Tôi không nghe thấy những gì cậu nói trước đó bởi vì tôi đang vội...”

.

.

Bầu không khí nghiêm túc đột ngột trở nên kỳ lạ.

Chỉ có một lý do cho điều đó...

Chủ nhân của Thương hội, Owen de Getmora, người vẫn đang ngồi ở một góc của hội trường, đang mỉm cười với tôi.

Mọi người đều nghĩ rằng kế hoạch của tôi là vô lý, và ngay cả những người xa lạ với ma thuật cũng có thể hiểu được sự thật đó.

Tuy nhiên, điều quan trọng là kết quả.

'Sự thật' rằng Thương hội và Shanapell hứa sẽ hỗ trợ tôi đã lan truyền khắp phòng tiệc như một ngọn lửa mà tôi không hề hay biết.

Không đời nào Hiệp hội Thương nhân lại ủng hộ thứ gì đó mà không có lý do, và cũng không đời nào Đoàn Hiệp sĩ, Shanapell, lại ủng hộ một số nghiên cứu ma thuật một cách vô ích.

Vì những lý do đó, những người đó không thể không lầm tưởng rằng có điều gì đó trong các dự án của tôi.

Sự tài trợ của Hiệp hội thương gia là để tiến gần hơn đến Hoàng gia, và sự tài trợ của Shanapell là để có vẻ tốt trước Olivia Lanze.

Tuy nhiên, những người tham dự cuộc họp tài trợ khác không biết chi tiết về hoàn cảnh của tôi.

Điều quan trọng là hai tổ chức lớn hoàn toàn không liên quan gì đến ma thuật đã quyết định tài trợ cho nghiên cứu ma thuật dường như là bất khả thi.

Tôi thực sự đã biến từ 'một gã kỳ lạ nói những điều vô nghĩa' thành 'một thanh niên phi thường' trong hội trường đó.

...Chỉ vì tôi đã nhận được hai khoản tài trợ vì những lý do hoàn toàn khác nhau.

Thế là những người trước đây phớt lờ tôi, cho rằng tôi chỉ gieo mầm vớ vẩn, bỗng thay đổi thái độ, hứa tài trợ cho tôi.

Tài trợ không phải là khoản đầu tư, vì vậy ngay cả khi họ tài trợ cho tôi, họ cũng không đảm bảo sẽ nhận lại bất kỳ điều gì. Tuy nhiên, họ tin vào con mắt sáng suốt của Thượng hội và Shanapell, một tổ chức có liên hệ với Hoàng gia.

Nếu những thứ điên rồ mà tôi đang nói đến thực sự được tạo ra, họ sẽ không nắm giữ bất kỳ cổ phần nào trong đó, nhưng có một lợi thế nhất định khi được nhớ đến như những người đã tài trợ cho chúng tôi.

Và có hiện tượng người này đổ xô theo cái kia.

Vì vậy, tôi bất ngờ được gần 30% số người tham dự cuộc họp hứa tài trợ.

Đó có lẽ là cách làm của Owen de Getmora.

Ông ấy đã tạo ra một môi trường mà bản thân không thể không chứng kiến không chỉ sự quan tâm của họ đối với số tiền mà Thượng hội hứa tài trợ mà còn cả những gì họ cần từ tôi.

“...Chuyện gì thế này?”

“Anh cũng hơi ngạc nhiên.”

“Em đoán đây là một điều tốt, phải không?”

“Anh đoán vậy?”

Thật không may, trong khi tôi có cả một danh sách tài trợ trước mắt, tôi không thể nhớ hết tên của những người đã hứa tài trợ cho tôi.

Cuối cùng, dự đoán của cả tôi và Olivia hóa ra đều sai, vì tôi đã có thể nhận được một số tiền tài trợ khổng lồ.

Nó thậm chí còn cảm thấy nực cười hơn vì tôi không đạt được điều đó bằng chính khả năng của mình mà thông qua một sự hiểu lầm.

* * *

Khi cuộc họp tài trợ kết thúc, Saviolin Tana lại đến gặp tôi.

Lần đó, dường như không phải là về việc tài trợ mà là một số công việc cá nhân. Cô ấy có điều gì đó muốn nói riêng với tôi, vì vậy cô ấy giữ tôi tránh xa Olivia.

Tôi tự hỏi cô ấy có việc gì với tôi.

“Tôi đã nghe về vấn đề với Orbis Class, Reinhardt.”

“À, vâng...”

Nghe Saviolin Tana nói, tôi nhìn về phía ông Epinhauser đứng xa hơn. Ông ấy thực sự đã nói với cô ấy mọi thứ về tôi.

Ban đầu, cuộc họp tài trợ là một sự kiện dành cho cả học sinh và nhân viên của Royal Class và Orbis

Class. Tuy nhiên, không có thành viên nào của Orbis Class tham dự sự kiện này.

“Cậu phải biết rằng mình đã tạo ra nhiều kẻ thù vì điều đó, phải không?”

Cô ấy hạ thấp giọng đến mức không ai khác có thể nghe thấy cô ấy, nói với tôi như thể để cảnh báo tôi.

"Tôi biết."

Nguyên nhân khiến Orbis Class đóng cửa do các vấn đề nội bộ là cuộc đấu tay đôi giữa tôi và Oscar de Gardias.

Bản thân sự cố của Orbis Class đã là một điểm uốn của lịch sử, vì vậy tôi sẽ biến tất cả sinh viên bị đuổi học và tất cả giáo viên bị sa thải vì sự cố đó thành kẻ thù của mình.

Tất nhiên, sẽ vô ích nếu họ căm ghét tôi, nhưng sẽ có nhiều người tìm cách trả thù tôi.

Tôi biết điều đó rất nhiều. Tuy nhiên, Saviolin Tana lắc đầu.

“Đừng nghĩ rằng Orbis Class sẽ là kẻ thù duy nhất của cậu.”

“ ... ”

“Cậu nghĩ có bao nhiêu người có mặt trong hội trường này mà chúng tôi đang tài trợ cho Orbis Class? Không, cậu nghĩ có bao nhiêu người đã từ

chối tham dự cuộc họp này sau khi nghe tin rằng Orbis Class sẽ vắng mặt trong sự kiện này?”

Toàn thân tôi như đông cứng lại sau khi nghe điều đó.

“Nếu các sinh viên của Orbis Class, những người được họ tài trợ, bị xét xử, kết án tù hoặc bị trục xuất, cậu cũng sẽ phải hứng chịu cơn thịnh nộ của những người bảo trợ cho họ.”

Những sinh viên đã hứa sẽ tham gia cùng họ hoặc được họ theo dõi và nhận được rất nhiều từ họ có thể bị đuổi học.

Tất cả các khoản đầu tư mà họ đã thực hiện để dự đoán cho tương lai của mình sẽ trở nên vô ích. Tất nhiên, họ sẽ không mất khả năng của mình, nhưng có một sự khác biệt lớn giữa một sinh viên tốt nghiệp Orbis Class và một sinh viên bị đuổi học.

Nếu cuối cùng họ phải ngồi tù, họ có thể sẽ không thể chấp nhận họ vào tổ chức của họ.

Tôi không chỉ biến Orbis Class thành kẻ thù của mình mà cả những nhà tài trợ của họ nữa. Mặc dù không phải tất cả bọn họ đều ghét tôi, nhưng mỗi người trong số họ đều là những nhân vật lớn mạnh mẽ.

Nếu chỉ một trong số họ cố gắng kéo tôi xuống, điều đó sẽ gây tử vong.

Saviolin Tana muốn cho tôi biết về sự thật đó trước khi tôi quay lại để giúp tôi biết về những điều diễn ra ở phía sau mà tôi không hề hay biết.

Thực tế là tôi đang ở một vị trí nguy hiểm hơn nhiều so với những gì tôi nghĩ ban đầu. Tôi thờ dài khi đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng của cô ấy.

“Cái giá mà tôi phải trả cho chỉ một trận chiến là quá cao.”

“Dù sao thì cũng có lý do tại sao người ta nói không được sử dụng nắm đấm một cách liều lĩnh mà.”

Tôi không khỏi bị sốc vì chưa bao giờ nghĩ mình lại nhận được lời khuyên như vậy từ người mạnh nhất lục địa.

“Nhưng nó chắc chắn là lạ...”

Saviolin nhìn tôi.

“Kỳ lạ thay, một người như cậu lại không phải chịu cảnh chết sớm.”

Cô bước ra khỏi sảnh tiệc, một nụ cười nhẹ nở trên môi.

—Saviolin Tana, người mạnh nhất thế giới...

Dù sao thì, có thể là do cô ấy có vẻ giống với Ellen, nhưng tôi cảm thấy cô ấy là một người tốt.

Để kết luận...

Tôi đã đạt được mục tiêu đảm bảo tài trợ.

Tôi cũng phát hiện ra rằng sẽ không có gì lạ nếu tôi chết bất cứ lúc nào.

***

Olivia và tôi trở về ký túc xá sau cuộc họp tài trợ kết thúc vào đêm khuya. Tôi đã không nói với cô ấy rằng về cơ bản tôi đã bị bao vây bởi kẻ thù.

Biết tính cách của cô ấy, cô ấy sẽ nổi cơn thịnh nộ, nói rằng cô ấy sẽ bảo vệ tôi ngay cả vào ban đêm bằng cách đứng cạnh giường của tôi.

Điều đó thậm chí còn đáng sợ hơn.

"Nhưng em rất vui vì nó vẫn diễn ra khá tốt."

"Đúng rồi. Tất cả là nhờ có em."

Olivia đã gợi ý đến cuộc họp tài trợ, và cô ấy đã tạo mối liên hệ đó với Saviolin Tana.

Vì vậy, tất cả là nhờ cô ấy mà tôi đã có thể đảm bảo an toàn ngân sách cho Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật. Olivia mỉm cười với tôi.

"Nếu anh biết ơn..."

Ah, Olivia định hỏi điều đó một lần nữa. Cô ấy sẽ yêu cầu tôi hôn cô ấy một lần nữa hoặc những điều vô nghĩa như vậy.

"Em có thực sự..."

"H-hả?"

"Chúng ta thực sự nên làm điều đó nhỉ?"

Nó nói về cái gì thế?

Đó là ban đêm, vì vậy không có ai xung quanh để theo dõi chúng tôi, vậy thôi sao?

Cô ấy thực sự muốn hôn?

Olivia lấp bắp, mặt cô ấy đỏ đến mức tôi có thể nhìn thấy nó ngay cả trong bóng đêm, khi cô ấy mím môi.

“Tsk, em là một con mèo nhát gan, nên em chỉ biết nói thôi.”

“Cái gì?! Mèo con nhát gan? Có phải anh vừa gọi em là con mèo nhát gan? Em có thể làm điều đó! Anh có thể, mặc dù?”

“Em đang ám chỉ điều gì vậy, cô gái?!”

Mặc dù không có bất kỳ người nào xung quanh để xem điều đó xảy ra, nhưng vẫn có thể có một số người có thể nghe thấy chúng tôi!

“Anh. Anh có biết rằng anh là người duy nhất ở Temple, không, cả lục địa, phớt lờ em như thế này không?”

Khi tôi nghĩ về nó, điều đó có thể đúng.

Cô ấy đi đến đâu cũng được ca ngợi như Thánh Nữ, và mọi người trong cuộc họp tài trợ đều thêm muốn cô ấy, nhưng có vẻ như tôi là người duy nhất đối xử tệ với cô ấy.

Olivia có vẻ tức giận, có lẽ đã chán ngấy với thái độ của tôi.

*Chụt!

“!”

Rồi cô ấy bất ngờ hôn lên má tôi.

Không phải cái đó...

Cô gái đó...

Đột nhiên?

Đôi khi cô ấy làm những việc như vậy một cách bất ngờ, nhưng lần này nó quá ngẫu nhiên nên tôi không thể không ngạc nhiên.

Vậy có phải lúc này cô ấy hành động như thể cô ấy là một con mèo nhút nhát không?

“Anh không thần tượng em, anh không tôn thờ em, anh không ép buộc em hay muốn em hành động theo một cách nào đó. Anh chỉ cần coi em là chính mình.”

Olivia nói khi cô ấy nhìn tôi trong khi tôi vẫn đang cố lấy lại bình tĩnh.

“Đó là lý do tại sao em thích anh.”

Olivia cười rạng rỡ với tôi.

Olivia nghĩ rằng tôi có thể hoảng sợ khi tôi tỉnh lại, vì vậy cô ấy nhanh chóng chạy khỏi tầm mắt của tôi ngay lập tức.

Tôi không thể tin rằng cô ấy có thể chạy nhanh như vậy trong chiếc váy và đôi giày đó.

Chỉ cần nhìn vào nỗi sợ hãi đó, tôi có thể hiểu tại sao Saviolin Tana lại thêm muốn tài năng của cô ấy đến vậy.

*Trượt!

-Arg!

Sau đó, một trong những gót giày của cô ấy bị gãy và cô ấy ngã xuống.

-Anh coi như không thấy đi!!

Ngay cả khi không trực tiếp nhìn thấy nó, tôi vẫn có thể đoán được Olivia hiện đang mang biểu cảm gì.

***

Ellen lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế sofa ở sảnh trước lối vào ký túc xá.

Cô không biết tại sao cô quyết định ngồi đó và không ở trong phòng của mình. Chỉ là cô cảm thấy mình không thể chịu đựng được.

Sau khi nhìn thấy Olivia Lanze mặc váy nắm tay Reinhardt và bị kéo đi đâu đó bên ngoài khung cảnh cửa sổ của phòng huấn luyện, cô ấy đã không thể giữ chặt thanh kiếm luyện tập của mình.

Cô ấy nghe nói rằng họ sẽ tham dự một cuộc họp tài trợ hay gì đó.

—Đó là lý do tại sao cô ấy mặc một chiếc váy. Ellen biết điều đó.

Tuy nhiên, cô vẫn cảm thấy khó chịu.

Ellen không thể làm gì, vì vậy cô chỉ ngồi đó.

Senpai đó rất thân với Reinhardt...

Vị senpai kia sau khi mặc lễ phục, thậm chí còn trang điểm, nhìn liền xinh đẹp chói mắt.

Ellen đã nghe nói rằng anh ấy sẽ đến đó vì Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật.

Họ sẽ không làm bất cứ điều gì. Đó chỉ là một sự kiện công cộng, cô biết điều đó.

Tuy nhiên, Ellen vẫn lo lắng khi ngồi ở sảnh.

Cô thậm chí còn không biết tại sao mình lại ngồi đó.

Cô không biết mình đang chờ đợi điều gì. Ellen không thể chịu đựng được việc không làm bất cứ điều gì.

Cô sẽ ngồi đó thần thờ bao nhiêu giờ nữa?

Khi mặt trời lặn và màn đêm buông xuống, có một vài sinh viên đến và đi qua sảnh cho đến khi Ellen người duy nhất còn lại ngồi trong sảnh lớn đó.

-Uurg, xấu hổ quá... thật là nhục nhã...

Ngay sau đó, một giọng nói xa lạ nhưng quen thuộc vang lên từ lối vào.

Khi còn là một mỹ nhân khiến người ta không thể rời mắt trong bộ váy trễ vai, cô đã lê bước vào ký túc xá với đôi giày cao gót gãy trên tay.

Reinhardt không ở cùng cô ấy.

Khi Olivia bước vào, cô ấy đã giao tiếp bằng mắt với Ellen, người vẫn đang ngồi trên chiếc ghế sofa ở sảnh.

"...Ah. Cô là bạn của Reinhardt của chúng ta. Xin chào."

"...Vâng."

"Cô đang làm gì ở đây vào giờ này?"

Olivia mỉm cười như thể cô ấy biết tất cả mọi thứ. Ellen không biết tại sao Olivia bước vào với đôi giày cao gót bị gãy.

Cô cũng không biết tại sao cô ấy không trở về cùng Reinhardt.

Cô cũng không biết cô ấy đang làm gì ở đó.

Cô không biết nhiều.

Tuy nhiên, Ellen có một cảm giác hơi kỳ lạ.

'Bạn của Reinhardt của chúng ta...'

—Biểu cảm đó...

Nó cảm thấy khó chịu một cách kỳ lạ.

'Bạn của Reinhardt của chúng ta.'

Nó thực sự nghe giống như cô ấy đang nói 'của tôi' hơn là 'của chúng ta'.

Không, Ellen chỉ suy nghĩ quá nhiều thôi.

Tuy nhiên, đối phương nhìn Ellen chăm chú trong khi nở một nụ cười hiểu biết kỳ lạ.

“...Cô đang đợi Reinhardt à?”

“...Vâng.”

Không thể phủ nhận, Ellen gật đầu.

“Tại sao cô lại đợi anh ấy?”

“...?”

Tại sao?

Ellen đã không nghĩ về điều đó. Cô đang đợi Reinhardt, điều đó đúng, nhưng cô không biết tại sao mình lại đợi anh ta. Olivia lặng lẽ nhìn Ellen, người không thể tìm ra câu trả lời cho câu hỏi của mình.

“Cô biết gì?”

“...Cái gì?”

“Cô hơi phiền đấy, cô biết không?”

“...Cái gì?”

Ellen không khỏi bị sốc trước những lời nói thẳng thắn của Olivia.

Họ không thực sự có nhiều điểm tiếp xúc, cô ấy chỉ là một người mà Ellen thỉnh thoảng gặp phải, một người được Reinhardt cứu, một người đã giúp anh ta trong nhiều việc.

—Một người quý giá của một người quý giá với cô.

Vậy thì cô ấy cũng phải quý giá với Ellen, phải không?

Ellen không giỏi bằng cô gái đó. Olivia chỉ nhìn chăm chăm vào Ellen sau khi gọi cô là phiền phức. “Cô thực sự không biết?”

“Tôi không hiểu ý cô là gì.”

Trước thái độ gai góc của đối phương, Ellen cũng đáp lại cô ấy một cách gai góc không kém.

Ellen, người thường luôn giữ bình tĩnh, rất ngạc nhiên khi cô ấy hành động như vậy.

“Nếu cô thực sự không biết, hãy tiếp tục sống như vậy. Hãy tiếp tục hành động mơ hồ như cô vẫn luôn làm. Tôi ổn với điều đó,” Olivia thì thầm khi đi ngang qua Ellen.

“Xin hãy chăm sóc tốt cho Reinhardt của chúng ta trong tương lai.”

“ ... ”

Ellen đã không nhầm.

Cô gái kia đang cố tình chọc tức cô. Ellen nhìn theo bóng lưng của Olivia Lanze khi cô bước đi bằng đôi chân trần.

Cũng...

Không cần biết cô ấy có phải là ân nhân của Reinhardt hay không...

Ellen không thích Olivia.

Ngay sau đó, Reinhardt trở lại.

“Mặt cậu bị làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra à?”

“...KHÔNG.”

“Cậu có điên không?”

“KHÔNG. Tớ không điên.”

“Ờm... Tớ... làm gì sai à?”

“Không, cậu không làm gì sai cả.”

Reinhardt đã không làm bất cứ điều gì sai trái.

Tuy nhiên...

Bằng cách nào đó, một cái gì đó giống như nỗi buồn mà lẽ ra Ellen không nên cảm thấy đang ngọ nguậy trong tim cô.

Ellen ghét bản thân mình vì điều đó.

Reinhardt cứ kè kè bên cạnh cô, hỏi xem cô có ổn không, tại sao cô lại làm như vậy và liệu có phải vì điều gì đó mà anh ta đã làm hay không.

Ellen không biết tại sao, nhưng cuối cùng điều đó khiến cô cảm thấy tốt hơn.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading